

get, skal jeg forudstikke den Bemærkning, at jeg i høj Grad anerkender den velvillige Form, hvori den ærede Ordfører fremsatte sine, ganske vist for mig, alt for overvældende Ændringsforslag, men netop denne Form gør, jeg nærer Haab om, at der, hvis det skulde lykkes mig at overbevise ham og hans Medlemmer om, at de have brugt Saksen for stærkt, — til Trods for den for mig uheldige Sætning, de have paa Programmet — dog vil være Mulighed for at opnaa noget større Bevillinger. Jeg skal herester gaa over til at omtale de enkelte Poster. Jeg begynder med Departementschefen i Krigsministeriet. Den ærede Ordfører udtalte, at der sikkert maatte kunne findes en anden til denne Post egnet Mand. Deri kan jeg naturligvis ikke andet end give ham Ret, men han vil vistnok indrømme mig, at det, det egentlig kommer an paa, er, om jeg kunde finde en. I saa Henseende vil jeg sige, at jeg af bedste Overbevisning har søgt mellem mine Kammerater, men ikke har fundet nogen, som jeg betragtede som tilnærmelsesvis saa egnet som Oberst Meyer, navnlig henset til, at der for nylig er foregaaet en Deling af den højeste Administration i Artilleriet, som gjorde, at der var mange vanskelige Spørgsmaal i Administrationen, som maatte fastslaaes. Jeg havde gerne taget en yngre, thi saa vilde blandt andet hele dette Sagsspørgsmaal ikke være kommet op. Selvfølgelig har jeg ikke Lovet Oberst Meyer andet end at fremsætte Forslaget for det høje Ting. Naar Obersten desuagtet har inladt sig paa at blive Departementschef, er det selvfølgelig, fordi han har haabet, at det høje Ting vilde give ham Tilløbet. Naar man ikke gør det, ja, saa maa jeg meget befrugte, at han gaar sin Vej. Jeg vil derfor indtrængende bede Udvalget om at tage denne Post under fornyet Overvejelse. Jeg kommer dernæst til de 4 Ændringsforslag, som angaa Militærarbejdes Indtælling til Arbejde under Jægtningsskydningen. Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at der i den vedtagne Hærløvslov ikke er et eneste Ord, der antyder eller giver nogen som helst Hjemmel til en saadan Indtælling, men det maa dog maaske være mig tilladt at gøre et Par Bemærkninger om denne Sags Historie. Den Gang da Tilløbsloven var givet, og Krigsminister Thomsen skulde opstille det første Normalbudget, gjorde jeg ham opmærksom paa de Ulemper, der fremkom for Jægtningsskydningen ved Novemberholdets Bortfalden, og bad ham om paa dette Normalbudget straks at optage en Bevilling til Militærarbejdere, naturligvis med Tilføjelse af, at de ikke

behøvedes det første Aar. Krigsminister Thomsen vilde ikke inlade sig paa det, og han udtalte, at det var tidnok at optage Forslaget næste Aar, idet han tilføjede, at han var overbevist om, at Rigsdagen vilde indrømme, at det var en Forglemmelse, der var begaaet. Han optog det ogsaa, men, som bekendt forhindrede Sygdom og Død ham i at forsvare det, og det lykkedes ikke den fungerende Krigsminister at faa det bevilget. Naar jeg nu optager det igen, ganske vist i en meget begrænset Form, er det, fordi det forekommer mig, at vort Fodfolk, hvis Dødsfald gentagne Gange er nedsat, har et Krav paa, at man retter denne Forglemmelse. Jeg ved af Erfaring, hvorledes alle fra den ældste til den yngste Befalingsmand i Fodfolket levende interessere sig for at opnaa dette for at gøre Udbannelsen, specielt ved Jægtningsskydningen, der er den vigtigste, saa grundig som muligt, og denne høje Grad af Iver hos Befalingsmændene, forekommer det mig, burde finde Baastaaelse i dette Ting. Jeg vover derfor indtrængende at anbefale, at ogsaa det Spørgsmaal optages til fornyet Overvejelse, om man ikke vilde bevilge mig denne Udgiftspost. Jeg kommer derefter til Fabrikøren paa Usjerød. Jeg havde naturligvis ønsket, at denne pligttro Mand havde faaet de 300 Kr., men naar Udvalget i Aar ikke vil give det, maa jeg selvfølgelig opsætte Sagen til ad Aare, men saa tillader jeg mig at komme igen med Forslag derom. Jeg takker, fordi man har hjulpet mig at redressere den Fejl, at jeg ikke havde forlangt Bådehaandklæber til mine Folk, hvilket Udvalget velvillig har foreslaaet. Jeg kommer dernæst til Hestene. Naar jeg har optaget en Hest til Chefen for Officerskolen, er det, fordi der staar i Hærløvsloven, at Oberster i Rytteriet skulde have to Heste. Manden er Oberst i Rytteriet, og jeg kan derfor ikke skønne andet, end at han er berettiget til at have disse to Heste, uanset at han nu er i en anden Stilling. Naar Udvalget vil gøre en anden Anskuelse gældende, vil jeg aldeles ikke polemisere derom, navnlig heniet til, at det er en akademisk Strid, thi Manden har kun een Hest og har ikke stillet nogen Fordring om at faa en til; men hvis han en stønne Dag gør det, er det et juridisk Spørgsmaal, jeg maa holde aabent. Jeg kommer derefter til Furrage-spørgsmaalet. Er der en Ting, hvori jeg tror, at Kongeriget Danmark er enig, d. v. s. uden for denne Sal, saa er det i, at vore Heste faa for lidt at æde; det sige Officerer, Underofficerer og Mandskab, det sige Folk i Vhæn og paa Sandet, og De ville have lagt Mærke til,